

tilstede eller ikke. I de Tilfælde, hvor man saa har fundet, at der manglende en Ubetydelighed i denne Afstand, har man lagt Sag an imod de Bedkommende, og den samme Dyrighed, der har udstedt Næringsbeviset, har været nødt til at dømme de Bedkommende fra Næringsbeviset, med andre Ord har dømt dem til at flytte. Det er efter vor Anskuelse en horribel Uretfærdighed, endstjændt det stemmer med den formelle Ret, og det er for at raade Bod derpaa, at vi have til-ladt os at fremsætte dette Forslag. Naar det ærebe Lovlærde Medlem spørger, hvorfor vi ikke ogsaa have medtaget Søtere, saa vil jeg svare ham, at det have vi ikke gjort, fordi Indenrigsministeren ifølge Loven af 1873 har Tilladelse til at meddele saadanne særlige Undtagelser for Søteres Bedkommende. Det vilde altsaa være urigtigt, om vi havde gjentaget dette her, idet vi med andre Ord da vilde have foreslaaet at give den høitærede Indenrigsminister en Tilladelse, som han allerede havde iforveien. Dette er Grunden til, at vi ikke have taget Søterne med, men kun holdt os til Detailhandlerne, for hvilke den høitærede Minister i den gjældende Lovgivning ikke har en saadan Tilladelse. Vi have beklaget, at den høitærede Minister ikke har kunnet gjøre det paa egen Haand ad administrativt Vej, og vi have troet, at Ingenomsomhelst vilde blive skadet derved, at vi for et begrænset Tidstrum gav Ministeren Ret til at regulere Detailhandlernes Næringsbevis paa samme Maade, som han har Tilladelse til det med Hensyn til Søterne. Det er det Hele, det dreier sig om. (Berg: Hvor har Ministeren den Tilladelse?) Det ærebe Medlem kan se Loven af 1873 efter, saa vil han finde det der. (Berg: Der staar ikke Noget derom!) Det kan ikke nytte, det ærebe Medlem siger Nei, thi det staar der. Det eneste Kjærnepunkt, der er i denne Sag, er, at vi Forslagsstillere af Hensyn til en Mængde Detailhandlere, der ellers vilde blive gjorte ulykkelige for Livstid, ønske, at Ministeren skulde faae denne Bemyndigelse til at meddele Undtagelser fra Afstandsbestemmelserne i samme Omfang, som han allerede har det med Hensyn til Søtere. Det er den hele indgribende Forandring i Næringslovgivningen, for hvis Skyld vi skulle tage hele Spørgsmaalet under grundig Overveelse, som det ærebe Medlem siger, og henvise det, mærkværdigt nok, til Finantsudvalget. Dersom jeg turde bruge det samme milde Udtryk, som det ærebe Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Rimestad) brugte forleden Dag, vilde jeg sige, det var vanvittigt; det vilde være vanvittigt at henvise en Nærings-sag, som ikke har det Mindste med Finantsloven at gjøre, til Finantsudvalget. (En Stemme: Rube!) At Tilfældet ved Rube er henvist dertil, har en ganske anden Grund. Det ærebe Medlem veed maaste ikke, at det hænger sammen med Grændsebestemmelser og ikke med Næringslovgivningen. Det er et helt andet Tilfælde, med Hensyn

til hvilket den høitærede Minister der har fremsat Forslag, hvad der har vundet det ærebe Medlems Sympathi, om at give denne Mand nogen Erstatning; det hænger slet ikke sammen med det Spørgsmaal, her foresligger. Det vil det ærebe Medlem kunne se, naar han sætter sig nærmere ind i den Sag. Jeg skulde altsaa meget bede om, at det høie Thing vil, ligesom det har gjort ved tidligere Leiligheder, lade denne Sag gaa uansøgt igjennem. Der sker ingen Skade for Nogensomhelst, men ikke saa Familier, som nu ere i en Nødsituation og leve i Uvngstelse for Fremtiden, for at de skulde miste deres længe drevne Lovlige Erhverv, dem vilde vi sætte den høitærede Minister istand til at redde. Jeg skulde meget bede om, at man af Hensyn til dem vil lade denne Sag gaa uansøgt igjennem; at man derved skulde skade Kjøbstadbeboerne, er en Indvending, som efter min Mening er aldeles greben ud af Luften, thi der sker ingen Forandring i den hidtilværende Tilstand, fordi en Mand boer 20 til 30 Alen nærmere ved Kjøbstaden, naar han har boet der, som for Exempel Mandersmanden, i 16 Aar. Derved sker ikke de Kjøbstadhandlende nogen Uret, thi det Høieste, der kunde være Tale om, var, at Manden skulde flytte saaledes, at han kom længere bort derfra. Men det vide jo Alle, at Næringsen hører maaste til et bestemt Sted, som Manden eier, og han vil udsætte sig for at miste denne Næring, naar han skal flytte. Altsaa, Kjøbstadbeboerne lide slet ingen Uret, ligesaa lidt som noget andet Menneffe paa Jorden lider Uret, dersom det høie Thing vedtager dette Forslag og lader det gaa videre, saaledes at det kan blive til Lov. Jeg skal derfor paa Forslagsstillernes Begjæring tillade mig at henvise, at denne Sag ikke henvises til Finantsudvalget eller til noget andet Udvalg.

Summeluhr: Jeg skal ligeledes fravaade at lade Lovforslaget komme i Udvalg, saa meget mere, som den største Del af de Forslag, som ere henviste til Udvalg, have mærke Udsigter til at gaa igjennem, og dette er en meget vigtig Lov; den vil udrette meget Godt, og det vil jeg nødig være med til at forstyrre. Ved at henvise Forslaget til et Udvalg have vi ingen god Udsigt til at faae det derfra igjen.

Berg: Jeg vilde gjerne have nærmere Oplysning af det ærebe Medlem for Nørresundby (Suel) med Hensyn til den Ministeren givne Bemyndigelse til at opretholde Søtere i deres Næringsbevis, hvilke ved en Misforstaaelse af Dyrigheden ere komne indenfor Tinten. Det ærebe Medlem fortæller mig, at Loven af 23de Mai 1873 giver denne Ret for Ministeren ligeoverfor Søterne, og han ønsker nu den samme ligeoverfor Detailhandlerne. Det ærebe Medlem figter rimeligvis til § 12 i bemeldte Lov (Suel: Nei, Næ-